

Alt det, der kører nu, er ren generalisme...

*Samtaler med Flemming Mouritsen i perioden 2008 til 2012
ved Herdis Toft og Karin Esmann Knudsen*

Skal vi tale om uddannelser?

– Det er ligegyldigt hvor fa'en man ser hen. Det er uhyggeligt! Uddannelserne er blevet til generalistuddannelser, sådan at de produkter, der kommer ud af dem, kan

bruges som vekselmønter i alle mulige sammenhænge. Enhver leder med respekt for sig selv glorificerer sig, ved at han ikke kan noget, ikke har nogen tilknytningspunkter. Han kommer udefra som en blank tavle i forhold til alt muligt.

Børnekulturpolitik – Når kulturpolitik bliver noget børn selv udøver

En skønne dag midt i sommeren sidder jeg i haven og læser avis. Frederik og Henrik og Henrik-fra-vejen og nogen tøser, der vist er Henrik-fra-vejens søstre eller måske rettere halvsøstre. Familieforholdene børn imellem er så indviklede efterhånden. Man ved næsten ikke, hvem de mener, når de siger: min søster, eller min far siger selv Altså ham Søren. Nå ham, altså ikke din rigtige far? Nej, Søren! Ham der bor ved dig? Ja, ham! Nåe ja, ham der er i banken? Ja, altså Søren siger selv! De børn mener jeg.

De spiller rundbold. For det meste ude på fælles. Jeg læser som sagt avis og hører, men kun med et halvt øre noget af deres snakken. Det er noget pis-snak om Henrik-fra-vejen, der går og pisser alle steder. Vejret er venligt og deres lyd god og fredelig som baggrund.

Frederik og en af pigerne ligger på græsset uden for hækken og snakker seriøst om, hvor han har gået og pisset: På sandkassen og græsset og fra hækken, og de snakker om, hvor han har pisset, og så noget om at få ham til at pisse fra et træ. Men som sagt, det er ikke noget, jeg egentlig hører.

Det er først det der nu sker, som får mig til at opdage, hvad jeg ikke hørte efter. Tænkte vist, at det var det sædvanlige med ham Henrik dér, han er lidt af en hakkekylling for dem.

Har det svært, og blir hidsig og umulig, når de holder ham udenfor og driller ham. Tænkte nok noget i retning af, at nu gik han og pissede alle steder for at hævde sig, og at de brugte det kontra ved at gøre alle steder til ulækre steder, som han havde pisset på. Gøre ham til en pisunge. Og vamlles ved steder, når han var i nærheden. Men man tar fejl.

Lidt efter kommer der en unge strygende ind ad havelågen, standser og vender og stryger ud igen. Som pustet ud, da han ser mig sidde dér. Frederik råber ind: Er der nogen derinde? De opdager, at det nok bare er mig. Så kommer Henrik ind. Står pænt opstillet i lågen og spørger på det høfligste: – Må jeg godt få lov til at gå ind i din have og tisse ned fra det træ. – Hvad siger du? spørger jeg. Så er jeg med og griner og griner og griner. Og så opdager de andre den også fra den kant, særlig Frederik. Han bræger af grin. Jeg hikker i stå: og hoster, at det skal han sandelig være meget velkommen til. Mig en ære at lægge træ til. Henrik, der har været lidt desorienteret under grineriet, men ellers ikke har ladet højtideligheden gå af sig eller taget sig af det, går ind i haven, kravler målbevidst op på legehuset, videre derfra op i træet, stiller sig op dér i grenene og pisser ud over hækken.

Vi ser alle til. Det er et lille strintpis, men det er der. Han vender sig, kravler ned. Vel nede stiller han sig ved stigen fra legehuset retvendt mod mig og siger: – Mange tak for venligheden. – Velbekomme, siger jeg, – sku' det være en anden gang.

Han går ud igen. Jeg spørger dem, om det er sådan en slags program. Ja, siger Frederik. Han skal pisse fra så mange forskellige slags steder som muligt. Og så remser han tyve forskellige steder op, hvor han har pisset. Fra taget ned i gården, fra det store træ, fra en bil, fra vinduet i hans værelse, ned i kloakken på vejen, fra en stige ned i nedløbsrøret i tagrenden, på og i Iversens støvler, ind under stakittet til varmekælderen, i en skraldespand, fra en cykel – kørende. Og så videre. Og så videre.

– Så ser man ham måske snart stå nede på fjernvarmeskorstenen og pisse på hele byen? spørger jeg. – Der har han da allerede været, siger Frederik.

– Nå, men så tårnet på domkirken da ud over hele Aarhus? – Måske, siger de.

Så går de over til at spille rundbold, mens Henrik-fra-vejen kommer i tanker om et nyt sted til samlingen.